

CZU: 347.739:336.71:338.124.4

[https://doi.org/10.59295/sum3\(193\)2026_29](https://doi.org/10.59295/sum3(193)2026_29)

EVOLUȚIA CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE ÎN DOMENIUL REZOLUȚIEI ȘI LICHIDĂRII BANCARE ÎN PERIOADA CONTEMPORANĂ

Corina ȚURCAN,

Universitatea de Stat din Moldova

Articolul include o analiză succintă a etapelor principale în evoluția cercetării științifice în domeniul lichidării și rezoluției bancare, începând cu sfârșitul secolului XX și până în perioada prezentă. Se realizează o trecere în revistă a evenimentelor-cheie din această perioadă, care au trasat direcții noi în cercetarea științifică a acestor subiecte și care au determinat, subsecvent, revirimente în reglementarea conceptelor fundamentale pentru acest domeniu de studiu. Pe lângă analiza din perspectivă istorică și comparată a evoluției cercetării științifice a elementelor definitorii pentru cadrul rezoluției și lichidării bancare, articolul prezintă și un sumar al problemelor actuale și al direcțiilor de cercetare a acestor subiecte.

Cuvinte-cheie: rezoluție bancară, lichidare bancară, instrumente de rezoluție, criză bancară, rezolvabilitate, recapitalizare internă, finanțare publică.

EVOLUTION OF SCIENTIFIC RESEARCH ON BANK RESOLUTION AND LIQUIDATION IN THE CONTEMPORARY ERA

This article provides a brief overview of the main stages in the evolution of scientific research in the field of bank liquidation and resolution, from the late 20th century to the present. It outlines the key events of this period, which determined new directions in the scientific research on these topics and subsequently led to shifts in the regulation of fundamental concepts pertaining to bank resolution and liquidation. In addition to a historical analysis of the evolution of scientific research on the defining elements of the framework for bank resolution and liquidation, this article also provides an overview of current issues and research directions in this field.

Keywords: bank resolution, bank liquidation, resolution instruments, banking crisis, resolvability, bail-in, public financing.

Introducere

Mecanismele și procedurile de asigurare a ieșirii ordonate de pe piața bancară a unei bănci aflate în dificultate, fie prin aplicarea unor instrumente de rezoluție, fie prin procedura de lichidare, suscită un interes tot mai sporit al comunității științifice și al autorităților care elaborează și implementează politici în domeniul bancar. Autoritățile de supraveghere bancară și cercetătorii științifici, deopotrivă, și-au conjugat eforturile pentru a identifica aspectele-cheie din domeniul rezoluției și lichidării bancare, care comportă dificultăți și riscuri cu impact major pentru economia națională și mondială. Importanța și actualitatea acestui demers este determinată de rolul sporit al băncilor în sistemul social-economic contemporan – rol, care face ca orice inadvertențe în buna funcționare a sistemului bancar să fie de natură a periclita stabilitatea financiară națională și globală.

În același timp, particularitățile și complexitatea activității bancare conduc la inaplicabilitatea, în raport cu băncile, a unor principii tradiționale, considerate altădată imuabile, care guvernează activitatea și falimentele altor agenți economici - impunând, astfel, o analiză distinctă și separată a problematicii bancare [7].

Cercetarea științifică în domeniul mecanismelor de ieșire ordonată a băncilor de pe piață a fost deosebit de intensă în ultimele două decenii, fiind profund marcată de marea criză financiară din 2008 și de falimentele bancare din această perioadă, precum și de răspunsul autorităților la aceste evenimente cu un impact social major. Elementele definitorii care au condiționat direcțiile cercetării științifice în acest domeniu sunt determinate de următoarele aspecte.

În primul rând, spre deosebire de alte domenii, în care anumite instituții, fenomene juridice și cadre de reglementare s-au conturat și definitivat pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, ajungând la un

nivel de recunoaștere, înțelegere și maturitate avansată, în domeniul rezoluției și lichidării bancare reglementările au avut un caracter, mai curând, reactiv, intervenind ca urmare a unor turbulențe financiare, cu particularități determinate de specificul concret al fiecărei crize în parte.

În al doilea rând, activitatea bancară propriu-zisă reprezintă un fenomen în evoluție accelerată, continuă, a cărei complexitate, viteză de dezvoltare și schimbare sunt deosebit de înalte, în raport cu alte activități economice.

Chiar și în ipoteza absenței unor crize financiare majore și recurente, procedurile de lichidare și rezoluție bancară ar urma să fie supuse unor revizuri periodice, pentru a fi adaptate schimbărilor dinamice pe care le trăiește sectorul bancar.

În al treilea rând, activitatea bancară este caracterizată printr-un nivel înalt de interconexiune atât la nivel național, cât și, important, la nivel internațional, fapt care determină necesitatea uniformizării și standardizării reglementărilor aplicabile sectorului bancar, pentru a asigura un grad înalt de omogenitate a acestora în majoritatea jurisdicțiilor.

Un asemenea deziderat reprezintă și o provocare, având în vedere faptul că unele instituții juridice fundamentale pentru domeniul rezoluției și lichidării bancare nu beneficiază de o reglementare identică sau, cel puțin, de o reglementare cu un nivel înalt de armonizare în diferite jurisdicții.

În cel de-al patrulea rând, valoarea cercetării științifice realizate în domeniul mecanismelor de ieșire ordonată a băncilor de pe piață rezidă, într-o măsură probabil mai mare decât în alte domenii, în utilitatea practică a rezultatelor obținute, în capacitatea reală și măsurabilă a acestora de a optimiza mecanismele corespunzătoare.

În concluzie, și cercetarea științifică a acestor fenomene juridice este caracterizată printr-o conjugare a eforturilor autorităților de reglementare, pe de o parte și a celor dedicați eminentemente științei juridice „în formă pură”, în vederea evaluării eșecurilor pe piața bancară, identificării și elaborării cu celeritate a unor mecanisme de răspuns la acestea – mecanisme, care ar putea fi integrate cu ajustări minime în diferite sisteme de drept.

Conținut

Perioadele definitorii în cercetarea științifică a mecanismelor de ieșire ordonată a băncilor de pe piața bancară s-au conturat în jurul evenimentelor economice cu impact societal major. Anul 2008 a marcat un an de cotitură pentru cercetarea mecanismelor de ieșire ordonată a băncilor de pe piața bancară, aceasta înregistrând o evoluție accelerată, corelată cu etapele de reformă și evenimentele-cheie din sectorul financiar.

Înainte de 2008, subiectul insolvabilității bancare era abordat mai ales în termeni teoretici și comparativi, de regulă în contextul analizei crizelor bancare anterioare. Unul dintre primii autori europeni care a semnalat și explicat într-o lucrare științifică necesitatea conturării unui regim de rezoluție și lichidare bancară, distinct de regimul aplicabil societăților comerciale non-bancare, a fost Eva Hupkes. În monografia din 2000 „The Legal Aspects of Bank Insolvency: A Comparative Analysis of Western Europe, the US and Canada” [8], autoarea a explicat importanța funcțiilor pe care le exercită băncile (de ex., transmisiune monetară, multiplicarea creditului), potențialul sporit de contagiune a dificultăților bancare, impactul major al falimentelor bancare asupra întregii societăți, în unele cazuri - cu repercursiuni transfrontaliere.

Eva Hupkes a fost unul dintre primii cercetători care a asemuit activitatea bancară prestării unor servicii de interes public, justificând, astfel, un regim de reglementare mai complex și intruziv. Justețea unora dintre argumentele formulate în această lucrare (oarecum inovatorii pentru literatura de specialitate europeană la acea dată), cum sunt necesitatea unor autorități administrative cu puteri extinse de intervenție timpurie și lichidare extrajudiciară a băncilor – a fost confirmată de evenimentele ulterioare, aceste propuneri fiind preluate în compendiile de standarde adoptate post-criză.

În SUA, în aceeași perioadă de până la 2008, cercetarea științifică în acest domeniu s-a desfășurat în câteva direcții principale. O direcție de cercetare a reprezentat-o studiul comparat al regimului de gestiune a băncii aflate în dificultate prin preluarea acesteia în administrarea entității de asigurare a depozitelor – Federal Deposit Insurance Corporation (în continuare - FDIC), pe de o parte, și insolvabilitatea corporativă tradițională, pe de altă parte.

Autorii Bliss și Kaufman [6] au subliniat că regimul de gestiune a băncii aflate în dificultate de către FDIC – „receivership” - pune accent pe rapiditate, protejarea deponenților și menținerea încrederii publicului în serviciile bancare, în timp ce regimul aplicabil insolvenței corporative are ca prim scop maximizarea masei credale pentru toți creditorii, în cadrul unui proces colectiv, îndelungat, desfășurat sub controlul instanței de judecată – proces, care nu este adaptat specificului activității bancare.

Subiectul identificării celui mai potrivit instrument de soluționare a dificultăților unei bănci aflate în prag de faliment a fost tratat în literatura de specialitate din SUA de către cercetătorii Benston și Kaufman [4].

Aceștia au analizat eficiența unei prevederi legale adoptate în SUA în 1991, care a introdus pentru prima dată cerința, ca măsura administrativă de intervenție în băncile aflate în dificultate să fie determinată potrivit principiului costului cel mai scăzut pentru fondul de garantare a depozitelor în sectorul bancar.

Acest subiect – principiul care urmează să ghideze selecția măsurilor de rezoluție bancară, a căpătat valențe semnificative după falimentele dezordonate și finanțările exorbitante din bani publici a instituțiilor financiare în anii 2008-2009.

O altă direcție de cercetare importantă în această perioadă a reprezentat-o problematica repartizării pierderilor și alocării costurilor falimentelor bancare, o temă centrală pentru studiul rezoluției și lichidării bancare, subiect devenit deosebit de important după criza din 2008, care a necesitat contribuții semnificative de la bugetele publice, pentru salvagardarea funcțiilor critice exercitate de bănci.

Autorii Mayes și Liuksila au analizat modul de repartizare a pierderilor în falimente bancare și rolul schemelor de garantare, anticipând unele dileme ce vor deveni centrale după 2008 [9].

Acești autori au contribuit la conturarea unui principiu-cheie al regimurilor de rezoluție bancară moderne, la care au achiesat în prezent cea mai mare parte a cercetătorilor și care este reflectat în standardele internaționale și instrumentele naționale de reglementare - „absorbția pierderilor de către creditori, și nu de către bugetul public”.

În aceeași ordine de idei, cercetători precum Acharya și Yorulmazer au indicat, pe baza unor analize empirice, interdependența dintre practicile autorităților guvernamentale de salvagardare din bani publici a băncilor mici (dar care falimentează simultan), pe de o parte, și recurența falimentelor bancare, pe de altă parte [1].

Tocmai încrederea pe care o au actorii din sectorul bancar, că vor fi salvați cu bani publici, dacă vor avea, în mod simultan, dificultăți majore conduce la corelarea conduitei pe piață a acestora, asumarea unor riscuri similare și, într-un final, la falimentul simultan al acestora. Concluzia acestor cercetători, în linie cu concluzia autorilor Mayes și Liuksila, dar premizată pe alte raționamente, a fost că prețul falimentelor bancare nu trebuie plătit din bani publici.

Consemnăm că demersurile științifice dedicate rezoluției și lichidării bancare până la 2008 au fost sporadice, nesistematizate, circumscrise evaluării problematicei dintr-o jurisdicție concretă, fără a analiza subiectul în întreaga sa complexitate.

Criza financiară globală din 2008–2009 a fost catalizatorul care a schimbat fundamental acest peisaj și a conjugat eforturile cercetătorilor și practicienilor în identificarea unor principii și soluții general-aplicabile gestiunii băncilor aflate în dificultate. Între 2009–2011, s-a desfășurat o amplă dezbatere internațională sub egida Consiliului pentru Stabilitate Financiară (Financial Stability Board, în continuare - FSB) privind crearea unor regimuri de rezoluție menite să faciliteze ieșirea ordonată de pe piață a băncilor mari, fără costuri pentru contribuabili și fără disruperea funcțiilor critice prestate de bănci.

Dezbaterile au culminat prin adoptarea, în 2011, a compendiumului de principii internaționale „Key Attributes of Effective Resolution Regimes” (în continuare – Atribute-cheie), care reprezintă standardele ce fundamentează, în prezent, modelele regimurilor de rezoluție bancară contemporane [13].

Important, aceste standarde sunt inspirate, în măsură semnificativă, de modelul american de gestiune a băncii aflate în dificultate („receivership”), care și-a demonstrat în practică eficiența și relativa simplitate.

La nivelul UE, abia în 2012–2014, odată cu agravarea crizei datoriilor suverane și a vulnerabilității băncilor europene, s-a ajuns la un consens pentru un cadru comun de prevenție și gestiune a dificultăților bancare: Directiva 2014/59/UE privind redresarea și rezoluția bancară (în continuare - BRRD) [12].

Principalele inovații ale perioadei 2011–2016, consacrate atât în BRRD, cât și în atributele-cheie, au fost introducerea instrumentului de bail-in (recapitalizarea internă prin conversia datoriilor în acțiuni), cerințele

de pasive destinate absorbției de pierderi (cerințele TLAC, pentru băncile de importanță transnațională și cerințele MREL, pentru toate băncile din Uniunea Europeană) și procedurile de cooperare transfrontalieră (colaborarea home-host, colegii de rezoluție, acorduri de partajare a pierderilor).

Toate acestea urmăreau un scop comun: asigurarea gestiunii dificultăților bancare și a eventualei ieșiri a unei bănci de importanță sistemică de pe piață într-o manieră ordonată și fără impact major asupra banilor publici, alocând pierderile asociate acestor proceduri proprietarilor și anumitor categorii de creditori bancari.

În același timp, caracterul intruziv al instrumentelor puse la dispoziția autorităților, cu potențial impact asupra drepturilor de proprietate, a generat preocupări pentru echilibrarea acestuia prin impunerea cerințelor de intervenție doar în cazul existenței unui interes public (în BRRD), precum și a celei de asigurare că niciun creditor nu va suporta pierderi mai mari, decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei proceduri de lichidare bancară (principul „no-creditor-worse-off”, în continuare - NCWO) – atât în BRRD, cât și în Atributele-cheie.

Corespunzător, cercetarea științifică în perioada 2008-2020 a vizat analiza instrumentarului de rezoluție, consacrat în documentele internaționale adoptate în 2011-2014, dar și a garanțiilor asociate utilizărilor acestuia.

Instrumentul de recapitalizare internă – bail – in – a fost analizat în Uniunea Europeană în perioada adoptării BRRD de cercetătorii Avgouleas și Goodhart [2].

Aceștia au salutat instrumentul de recapitalizare internă ca pe o schimbare de paradigmă, afirmând că recapitalizarea internă substituie garanția publică implicită printr-o penalitate aplicată creditorilor și acționarilor bancari și subliniind că acesta penalizează creditorii și acționarii băncii, pentru gestiunea/monitorizarea inadecvată a activității acesteia, în loc să transfere povara asupra statului.

Important, una dintre concluziile principale ale studiului a fost constatarea, că instrumentul de recapitalizare internă este potrivit doar pentru falimente idiosincratice; în alte situații (șocuri generale sau falimentul unei bănci transfrontaliere mari), acest instrument poate fi insuficient și chiar generator de șocuri financiare.

Autorii au consemnat că recapitalizarea internă implică riscuri considerabile, mai ales în cazuri sistemice sau transfrontaliere și că aceasta, pentru orice eventualitate, nu va exclude necesitatea intervenției statului în situații de criză sistemică. Corespunzător, aceștia au atenționat asupra importanței conturării unor regimuri de rezoluție bancară, în care creditorii și acționarii suportă primii pierderile, iar statul poate, în principiu, interveni cu bani publici, dar numai în situații excepționale și în condiții stricte.

Aceste concluzii au fost susținute și de autorii Beck, Radev și Schnabel, care au analizat efectul regimurilor de rezoluție din 22 de țări asupra riscului sistemic [3].

Potrivit rezultatelor obținute de aceștia, în anticiparea unor șocuri sistemice negative, băncile din țările cu regimuri de rezoluție mai complexe au suferit creșteri mai mari ale riscului sistemic, sugerând că piețele anticipează efecte de contagiune sau restrângerea sprijinului public; invers, la știri sistemice pozitive, în cazul aceluiași jurisdicții au fost înregistrate scăderi mai ample ale riscului sistemic.

Acest rezultat paradoxal – regimurile mai complexe și sofisticate de rezoluție pot conduce la amplificarea reacției pieței la șocuri negative – contribuie la concluzia că instrumentul de recapitalizare internă nu reprezintă o soluție indubitabilă, ci dimpotrivă, poate exacerba efectele negative în situația unor crize sistemice.

În concluzie, literatura actuală oferă o imagine echilibrată: instrumentul de recapitalizare internă întărește disciplina pieței și reduce hazardul moral în perioade normale (sau în cazul unor crize izolate), dar poate conduce la intensificarea șocurilor în perioade de criză sistemică.

Un alt subiect pus în discuție în ultimii ani a fost cel legat de rezolvabilitatea băncilor medii și mari. Conceptul de „rezolvabilitate” se referă la capacitatea unei bănci de a fi lichidată sau supusă instrumentelor de rezoluție într-o manieră ordonată, fără impact sistemic și fără costuri semnificative pentru contribuabili. Multe lucrări au examinat obstacolele practice în atingerea rezolvabilității, mai ales pentru băncile de mari dimensiuni sau cu modele de afaceri complexe.

Potrivit autorului Schilling, spre exemplu, actualul cadru de reglementare a Uniunii Europene pune accent aproape exclusiv pe rezolvarea marilor bănci, fără a oferi soluții viabile pentru problematica băncilor medii [11].

Cercetătorul Petit aduce precizări privind conceptul de „too small to save”, opus lui „too big to fail”, explicând riscul ca băncile de talie medie să nu beneficieze de instrumente de rezoluție adecvate și să fie supuse procedurii de insolvență (cu un șir de consecințe negative și riscuri desprinse dintr-o asemenea procedură), pentru că formal nu sunt sistemice, însă în realitate pot provoca șocuri locale [10].

Rezolvabilitatea băncilor medii a intrat recent în agenda Uniunii Europene, materializându-se în inițiativa de reformă a cadrului de management al crizelor și a asigurării depozitelor [14]. Această inițiativă a fost, la rândul său, supusă unor critici privind măsura în care propunerile de reglementare vor conduce la atingerea obiectivelor declarate ale reformei [5].

Concluzii

În ultimii ani, cercetarea științifică internațională în domeniul rezoluției și lichidării bancare a atins un nivel suficient de maturitate și profunzime, pentru a identifica cu precizie subiectele-cheie ce reclamă evaluare suplimentară, pe de o parte, și pentru a iniția analize și dezbateri complexe pe marginea acestora, pe de altă parte.

După o perioadă extinsă, în care reglementările sporadice și reactive, elaborate ca urmare a turbulențelor de pe piețele financiare internaționale au fost testate prin aplicarea practică a acestora și au fost consolidate corespunzător, cercetarea științifică a căpătat noi valențe și noi fundamente pentru dezbateri extensive. În domeniul academic și cel științific, s-au conturat următoarele direcții principale de cercetare, care vor fi deosebit de actuale și relevante în viitorul apropiat:

- Gradul de implicare a statului în crizele sistemice. Rolul activ al statului în crizele financiare, manifestat cu preponderență prin finanțări extensive ale băncilor care întâmpinau dificultăți majore, a condus la costuri semnificative suportate de contribuabili, la erodarea disciplinei de piață și perpetuarea ciclurilor de falimente. Rolul autorităților publice în gestiunea crizelor este un subiect care generează dezbateri științifice intense, în continuare.

- Procesul dual de organizare a ieșirii ordonate de pe piață a băncilor aflate în situație de dificultate majoră, care caracterizează cadrul de reglementare al Uniunii Europene după adoptarea BRRD, ce impune selectarea de către autorități, la o etapă incipientă, fie a procedurii de rezoluție bancară, fie a procedurii de lichidare bancară, aduce dificultăți adiționale în procesul decizional și comportă riscuri litigioase sporite (în comparație cu procesul unitar din SUA, spre exemplu). Posibilitățile de soluționare a inconsistențelor generate de acest regim dual reprezintă unul dintre cele mai actuale subiecte din domeniul rezoluției și lichidării bancare supuse cercetării în Uniunea Europeană, în prezent.

- Identificarea unor mecanisme și surse sigure de finanțare a procedurilor de rezoluție bancară, fără a împovăra excesiv bugetul public reprezintă o direcție semnificativă de cercetare în domeniul rezoluției bancare. Chiar dacă statul ar trebui să își rețină dreptul de a finanța procedurile de rezoluție bancară, în mod excepțional și sub rezerva unor condiții și limitări clare, sursele de bază ale finanțării trebuie să fie acționarii, creditorii și industria bancară, prin intermediul fondurilor de garantare și / sau rezoluție bancară.

Condițiile acestor finanțări de către actorii privați, limitările și modalitatea de asigurare a unui just echilibru între dreptul de proprietate a acestora, pe de o parte, și interesul public urmărit prin ieșirea ordonată a unei bănci de pe piață, pe de altă parte, este un subiect cu importante valențe pentru asigurarea eficienței și credibilității unui regim juridic de rezoluție bancară.

Bibliografie:

1. ACHARYA, V., YORULMAZER, T. Too many to fail – an analysis of time-inconsistency in bank closure policies. *Working paper* 319. 2007. p.7-10. Disponibil: <https://www.bankofengland.co.uk/-/media/boe/files/working-paper/2007/too-many-to-fail-an-analysis-of-time-inconsistency-in-bank-closure.pdf>. [Accesat: 06.01.2026].
2. AVGOULEAS, E., GOODHART, C. An analysis of bank bail-ins. Why the Eurozone needs a fiscal backstop for the banking sector. În: *European economy*. 2016. P.75-90. Disponibil: *An Anatomy of Bank Bail-ins – Why the Eurozone Needs a Fiscal Backstop for the Banking Sector - European Economy*. [Accesat: 06.01.2026].
3. BECK, T., RADEV, D., SCHNABEL, I. *Bank resolution regimes and systemic risk*. Disponibil: https://www.bayes.citystgeorges.ac.uk/_data/assets/pdf_file/0020/570431/Beck-et-al.-2020-CBR-WP-20-05.pdf. În: *Centre for banking research working paper series*. 2020. [Accesat:10.01.2026].

4. BENSTON, G., KAUFMAN, G.. *FDICIA after five years: a review and evaluation*. Disponibil: FDICIA after Five Years: A Review and Evaluation - Federal Reserve Bank of Chicago. [Accesat: 10.01.2026].
5. BINDER, J. Resolving Small and Mid-sized Banks: Resolution Versus Liquidation and the Transfer Tools. În: *European business organization law review*. 2025. Vol. 26, p.157 -177. Disponibil: <https://link.springer.com/article/10.1007/s40804-024-00334-5>. [Accesat:01.02.2026].
6. BLISS, R., KAUFMAN, G. *A comparison of U.S. corporate and bank insolvency resolution*. Disponibil: A Comparison of U.S. Corporate and Bank Insolvency Resolution - Federal Reserve Bank of Chicago. [Accesat: 10.01.2026].
7. HUPKES, Eva. Insolvency – why a special regime for banks? În: *Current developments of monetary and financial law. International Monetary Fund*. 2003. Vol. 3, p.2-9. Disponibil:<https://www.imf.org/external/np/leg/sem/2002/cdmfl/eng/hupkes.pdf>. [Accesat: 01.02.2026]
8. HUPKES, E. *The Legal aspects of bank insolvency: a comparative analysis of Western Europe, the United States and Canada*. Kluwer Law International, the Hague, 2000. 224 p. ISBN: 9041197699.
9. MAYES, D., LIUKSILA, A. *Who pays for bank insolvency?* Palgrave MacMillan, London, 2004. 404 p. ISBN: 1349513393.
10. PETIT, C. Failing or likely to fail: banking union cooperation tested since 2017. În: *Journal of European integration*. 2023. Vol. 45, p. 157-180. Disponibil: Full article: Failing or likely to fail: banking union cooperation tested since 2017. [Accesat:01.02.2026].
11. SCHILLIG, M., EU bank insolvency law harmonisation: what next? În: *International insolvency review*. 2021. Vol. 30, p.239-266. Disponibil: EU bank insolvency law harmonisation: What next? - Schillig - 2021 - International Insolvency Review - Wiley Online Library. [Accesat:01.02.2026].
12. *Bank Recovery and Resolution Directive*. Disponibil: EUR-Lex - 02014L0059-20250117 - EN - EUR-Lex. [Accesat: 10.01.2026].
13. *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*. Disponibil: Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions (revised version 2024) - Financial Stability Board. [Accesat: 10.02.2026].
14. *Review of the crisis management and deposit insurance framework*. Disponibil:https://finance.ec.europa.eu/publications/reform-bank-crisis-management-and-deposit-insurance-framework_en. [Accesat:01.02.2026].

Date despre autor:

Corina ȚURCAN, doctorandă, Departamentul drept privat, Universitatea de Stat din Moldova.

ORCID: 0009-0006-0803-4514

E-mail: turcan_corina@yahoo.com

Prezentat: 01.03.2026

Recenzat: 17.03.2026

Acceptat spre publicare: 20.05.2026